

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce: **P. N.**
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. KUJI 29960/2021, sp. zn.
OOSČ 184/2021 OOSC/52,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 19. 5. 2021, a pravomocně postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 1. 10. 2021, napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. KUJI 29960/2021, sp. zn. OOSČ 184/2021 OOSC/52, kterým tento rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Světlá

nad Sázavou ze dne 7. 1. 2021, č. j. MSNS/13220/2020/OD-PŘ-102-KRIZJ (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ či „Prvostupňové rozhodnutí“).

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalovaný uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaným úmyslně porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za přestupky byl žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bodu 3 zákona o silničním provozu uložen trest pokuty ve výši 2 500 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hraď jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) Prvostupňové rozhodnutí v části týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu zrušil a řízení v této části zastavil.
4. Výrokem II. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce ve zbývající části zamítl a Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona o silničním provozu spáchaného porušením ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, jakož i ve výroku o trestu a náhradě nákladů řízení, potvrdil.
5. Podanou žalobou žalobce napadá výrok II. rozhodnutí žalovaného, jak je specifikován výše.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách a ve vyjádřeních žalovaného

6. Žalobce předně namítal, že byl v řízení před správním orgánem prvního stupně zkrácen na svých procesních právech, neboť v průběhu ústního jednání nebylo provedeno vůbec žádné dokazování. Za dokazování totiž nelze považovat „předložení kompletní spisové dokumentace str. 1 – 33“, jak je uvedeno v protokolu o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně. Obdobné namítal žalobce již v odvolání, žalovaný však této odvolací námitce nepřisvědčil. Žalobce zdůraznil, že z protokolu musí být zřejmé, jak byl jednotlivý důkaz proveden (tedy např. přečten, zhlédnut).
7. Stran dokazování žalobce dále tvrdil, že v bodě 31 odvolání namítal, že svědek ho neviděl řídit a nebyl schopen s jistotou říct, kolik osob bylo ve vozidle. Se žalobcem na místě navíc svědek vůbec nemluvil. Neexistuje tedy žádný přímý důkaz o tom, že žalobce byl řidičem předmětného vozidla v době dopravní nehody. Tuto skutečnost nelze postavit najisto jen z úředních záznamů.
8. Dále žalobce uvedl, že v bodě 32 svého odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně neuvedl, na základě jakých podkladů rozhodoval, a jak např. dospěl k závěru, že to byl právě žalobce, kdo řídil předmětné vozidlo, že zcela nesmyslně nacouval na železniční přejezd a že nepovažoval jakékoliv další dokazování za potřebné.

9. Žalobce dovozoval, že dokazování nebylo provedeno řádně, jeví výše popsané vady a nelze z něj tedy postavit na jisto, že žalobce je subjektem přestupku. Tuto skutečnost žalobce popřel a dále popírá. S výše uvedenými a žalobcem v odvolání namítanými nedostatky v odvolání se žalovaný nevypořádal a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
10. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval nepřezkoumatelností namítanou v bodě 5 odvolání – přičitatelnost jednotlivých jednání nebyla žalovaným v napadeném rozhodnutí vůbec vyřešena, ba ani zmíněna. Žalovaný se vůbec nevyjádřil k žalobcově argumentaci v bodě 7 odvolání a i díky tomu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
11. Žalovaný se stejně tak nezabýval odpovídajícím způsobem otázkou místa střetu a pravidel, která v daném místě platí. Žalobce v bodě 8 odvolání vznesl námitku, že místo střetu je jednoznačně v soukromém areálu za bránou a namítl, zda tam platí pravidla provozu na pozemních komunikacích (zákon č. 361/2000 Sb.). Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí místo střetu popsal, uvedl, že se jedná o účelovou pozemní komunikaci, ale k zásadní otázce, která byla položena, se nevyjádřil.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce uvedl, že správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. V souladu s tímto ustanovením byli správní orgán prvního stupně a žalovaný povinni v odůvodněních svých rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídili při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jak se vypořádali s námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nadto absentují důvody výroku rozhodnutí. Nejsou v něm uvedeny žádné úvahy, jimiž se správní orgán při hodnocení podkladů rozhodnutí řídil. Dále jsou ocitována příslušná rozhodnutí právních předpisů, ale nejsou uvedeny úvahy k jejich výkladu. Dále správní orgán konstatoval, že další dokazování považuje za zbytečné, aniž by řádně odůvodnil proč.
13. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 18. 11. 2021, ve kterém uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí v celém rozsahu.
14. Dále žalovaný uvedl, že má za to, že v průběhu řízení byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem krajského soudu souhlasil výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
17. Krajský soud se nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí (odstavec 10 tohoto rozsudku). Vycházel z premisy, že pouze v případě, že

rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě. Jak bylo již nastíněno shora, soud zkoumá vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS)

18. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
19. Žalobce uváděl, že žalovaný se nedostatečně, respektive vůbec (proto namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného) nezabýval dvěma body z odvolání žalobce. Konkrétně mělo jít o bod č. 5 v odvolání, ve kterém žalobce poukazoval na nepřezkoumatelnost Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť z jeho výroku nemělo být zřejmé, jakým jednáním mělo dojít k porušení které právní normy, resp. jakého ustanovení a jaká skutková podstata jakého přestupku měla být naplněna. Jednání popsané ve výroku musí být vždy přičitatelné konkrétnímu porušení zákona a konkrétnímu přestupku. Dále šlo o nevypořádání bodu č. 7 z odvolání žalobce, ve kterém uváděl, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může být dána i v jeho nesrozumitelnosti, pokud v případě správního trestání za více správních deliktů z výroku či odůvodnění rozhodnutí zřetelně nevyplyvá počet a popis jednotlivých skutků, za něž je delikvent postižen.
20. Výše uvedené nebylo nutné v rozhodnutí žalovaného explicitně vypořádat, neboť žalovaný Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vztahu k jednomu ze dvou skutků zrušil a řízení v této části zastavil. Nadále tak bylo projednáváno (k odvolání žalobce) pouze druhé jednání žalobce spočívající v porušení povinnosti dané § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a tím byl naplněn přestupek vymezený v dikci § 125c odst. 1 písm. g) bod 9 zákona o silničním provozu. Jednání žalobce, které mělo naplnit výše uvedenou skutkovou podstatu přestupku, stejně jako jednání, ve kterém správní orgány shledaly jeho naplnění, jsou detailně popsány výše. K těmto správní orgány dospěly na základě provedeného dokazování, k němuž se krajský soud k žalobním námitkám vyjadřuje níže.
21. Hlavními žalobními námitkami žalobce bylo, že v řízení před správními orgány (zejména před správním orgánem prvního stupně) nebylo řádně provedeno dokazování a z toho

důvodu nebyl mimo jiné náležitě zjištěn subjekt přestupku (tedy skutečnost, že pachatelem přestupku je právě žalobce).

22. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že žalovaný na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že nebylo provedeno řádné dokazování, neboť protokol o ústním jednání neobsahuje konkrétní popis toho, jak byly jednotlivé důkazy provedeny, co každý důkazní prostředek obsahuje a jaký závěr z něj správní orgán vyvodil. Žalovaný dospěl k závěru, že nespátuje pochybení správního orgánu prvního stupně, které by mělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí v tom, že v rámci provedení dokazování při ústním jednání nebyly jednotlivé listiny ze spisu čteny, neboť takový postup by nic nezměnil na právech žalobce, který se mohl po celou dobu řízení se všemi podklady seznámit, případně se k nim vyjádřit před vydáním rozhodnutí. Dále žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně není povinen uvádět, jaké závěry z jednotlivých důkazů při jejich provádění vyvozuje, neboť to je předmětem rozhodnutí, ve kterém z jednotlivých podkladů vychází.
23. Krajský soud se v zásadě ztotožňuje se závěry žalovaného, nicméně k těmto uvádí dále následující.
24. Z dikce § 53 odst. 6 správního řádu plyne, že: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“ Z uvedeného je zřejmé, že zákonná dikce výslovně požaduje provedení důkazu listinou – za přítomnosti účastníků – jejím přečtením či sdělením jejího podstatného obsahu. V nyní projednávané věci se dne 11. 11. 2020 konalo ústní jednání, kterého se účastnil zástupce žalobce. V protokole o ústním jednání je uvedeno, že zástupci žalobce byla „*předložena kompletní spisová dokumentace (str. 1 – 33) k seznámení se s obsahem.*“ Obviněný byl prostřednictvím svého zástupce poučen o svých právech obviněného, k poučení zástupce žalobce (obviněného) uvedl, že tomuto rozumí.
25. Je pravdou, že procesně správnější (vhodnější) by bylo provedení listinných důkazů (za účasti účastníka, respektive jeho zástupce) formou dle doslovné dikce zákona, konkrétně tedy jejich přečtením či sdělením jejich podstatného obsahu, krajský soud je však ve shodě se žalovaným v tom, že předložením listinných důkazů k nahlédnutí zástupci žalobce bylo dokazování listinnými důkazy dáno zadost.
26. Opačný závěr by byl dle názoru krajského soudu přílišně formálním, nadto za situace, kdy jiné procesní předpisy výslovně umožňují provedení listinných důkazů formou jejich předložení k nahlédnutí. Z dikce § 129 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, plyne, že: „*Důkaz listinou se provede tak, že ji nebo její část při jednání předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah, případně předloží účastníkům k nahlédnutí, je-li to postačující.*“
27. Obdobnou možnost provedení důkazu listinou umožňuje rovněž zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Z jeho § 213 plyne, že: „*Posudky, zprávy státních a jiných orgánů a další listiny a jiné věcné důkazy se při hlavním líčení předloží stranám k nahlédnutí, a pokud je to třeba, předloží se k nahlédnutí i svědkům a znalcům. Pokud kterákoli ze stran navrhne přečtení listiny uvedené v odstavci 1, je soud povinen při hlavním líčení takovou listinu přečíst.*“

28. Výše uvedené možnosti provedení listinných důkazů jsou projevem procesní ekonomie v řízení před soudy, práva účastníka řízení jsou potom zachována tím, že tento může požadovat přečtení kterékoli z listin, které mají tvořit obsah spisu a sloužit jako důkazní prostředek. Obdobně by tomu mělo být v režimu správního řádu. Zástupce žalobce mohl při ústním jednání navrhnout přečtení kterékoli (nebo všech) z listin, které mu byly předloženy k nahlédnutí, jak je uvedeno výše, nic takového však zástupce žalobce nežádal a s „pouhým“ předložením listin k nahlédnutí bez dalšího souhlasil. Pokud je standard dokazování tímto způsobem zachován v režimu trestního řízení, není dle názoru krajského soudu možné jej vyloučit i pro řízení správní – pokud jej však zákon výslovně nevylučuje (jako tomu je u úředních záznamů a jejich použitelnosti v řízení, správním řádem jsou totiž výslovně vyloučeny – k tomu srov. § 137 odst. 3 a 4 správního řádu a § 211 odst. 6 trestního řádu).
29. Výše uvedený postup při dokazování v nyní přezkoumávaném řízení tak nemohl mít dle názoru krajského soudu vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jeho provedením nebylo nikterak zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce ve smyslu § 2 s. ř. s.
30. Správními orgány provedené dokazování tak krajský soud hodnotí jako provedené v souladu se zákonem a nezkracující práva žalobce (stejně jako níže uvedené závěry z něj plynoucí). Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nekonkretizuje, jaké závěry ze kterých důkazů vyplývají, tento nedostatek však byl vykompenzován v rozhodnutí žalovaného. Krajský soud zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže případnou nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
31. Stran dokazování žalovaný uvedl, že ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona o silničním provozu považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný pro uznání viny žalobce. Odkázal na podklady ve spisovém materiálu, zejména protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentaci pořízenou policisty na místě dopravní nehody a výslech svědka (řidiče vlaku). Z uvedených a v řízení provedených důkazních prostředků plyne jednoznačný závěr o tom, že žalobce porušil § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, tedy že vjel na železniční přejezd, když byla dána výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení a výstraha přerušovaným zvukem zvonku přejezdového zabezpečovacího zařízení. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona o silničním provozu, které se řidič dopustí tím, že v rozporu s § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu vjíždí na železniční přejezd v případech, kdy je to zakázáno. Z rozsahu poškození automobilu, jakož i z výpovědi svědka vyplynulo, že se vozidlo žalobce nacházelo na železničním přejezdu v době, kdy místem projížděl vlak. Řidič vlaku byl nucen trnout a brzdit, aby zamezil střetu s vozidlem. Zabezpečovací zařízení bylo v době spáchání přestupku plně funkční, a to jak světelné, tak i zvukové. Tato skutečnost vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu, kde je konstatováno, že v době nehody byl plně funkční jak zvukový signál, tak i střídavě blikala červená světla. Toto potvrdil také svědek v rámci své výpovědi, kdy uvedl, že v rámci rozhovoru s řidičem (žalobcem) slyšel, že uvedl, že (zařízení) „cinkaly, cinkaly“.

Z listin založených ve spise (a řádně provedených k důkazům) zároveň plyne, že pachatelem přestupku je žalobce, který byl na místě spáchání přestupku bezprostředně po jeho spáchání ztotožněn policisty (uvedené je zaznamenáno v protokolu o nehodě v silničním provozu).

32. Další žalobní námitkou žalobce uváděl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolací námitkou, že vzhledem k tomu, že k nehodě došlo v areálu společnosti Švema s. r. o., je otázkou, zda se v daném místě vůbec uplatní pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný se s uvedenou námitkou vypořádal na straně č. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že není rozhodné, zda se železniční přejezd nachází uvnitř či vně areálu společnosti, neboť pravidla silničního provozu platí na každé pozemní komunikaci, která slouží pro provoz vozidel a k tomu odkázal na definici v § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).
33. Krajský soud k výše uvedenému uvádí, že ani tato námitka žalobce není důvodná. Na uvedenou situaci pamatuje dikce § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, dle kterého: *„Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.“*
34. Ve druhém odstavci tak zákon zavedl zvláštní druh účelových komunikací, a to účelové komunikace, které nejsou veřejně přístupné. Jelikož se nacházejí v uzavřených prostorech nebo objektech a slouží potřebám vlastníka nebo provozovatele tohoto prostoru nebo objektu, má vlastník nebo provozovatel právo stanovit rozsah a způsob přístupu na takovéto vnitřní komunikace. Nejde tedy o veřejné cesty v pravém slova smyslu, neboť zde nevzniká veřejné subjektivní právo každého na obecné užívání těchto komunikací. Důvod, proč je zákonodárce označuje jako účelové komunikace i přesto, že u nich chybí jeden ze základních znaků veřejného statku, spočívá zřejmě v tom, že i na těchto pozemních komunikacích je třeba řešit kolize mezi účastníky provozu, i na ně musí mít přístup policie, aby vyšetřila dopravní nehodu apod. Nejvyšší soud již proto dovodil, že i na vnitřních účelových komunikacích platí pravidla silničního provozu - srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3797/2007.
35. Krajský soud tak na tomto místě a s ohledem na vše výše uvedené dospívá k závěru o tom, že rozhodnutí žalovaného reagovalo na veškeré odvolací námitky žalobce a svým obsahem řádně naplnilo požadavky na něj kladené zejména v dikci § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedený závěr se dá, avšak optikou skrze žalobou napadené rozhodnutí, vztáhnout rovněž na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Závěr a náklady řízení

36. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. února 2022

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně